

140810 8:e sön e trefaldighet, 3:e årgången Björn Helgesson

ANDLIG KLARSYN

Att vandra i skog och mark tycker jag hör till det goda i livet. Uppe i Kilsbergen finns fantastiska vandringleder. Veckan efter midsommar inbjöd församlingen till en pilgrimsvandring med start ganska nära Frösvidal. Där finns en härlig liten led som heter Göljestigen. Den är inte lång och lätt att gå. Men den här dagen ville vi vandra hela dagen så den stigen är lite för kort. Därför lämnade vi efter ett tag leden för att runda stora Gårdsjön och via Gårdsjötorp nå naturreservaten Trolldalen, Vargkitteln och Lövbrickan. Detta är några av Kilsbergens mest dramatiska naturområden med tydliga spår från inlandsisen som drog fram här för 10 000 år sedan. Även om vissa delar av sträckan var mer krävande än vad några deltagare var inställda på så var vi vid hemkomsten överens om att det blev en riktigt fin dag med goda samtal.

Problemet för mig som ledare är att jag har väldigt dåligt lokalsinne. Jag kommer lätt vilse. Det går väl an när man vandrar ensam men det är inte så bra när man är ansvarig för en grupp. Därför ser jag till att provgå i förväg innan jag tar med andra på samma promenad. När jag skulle runda stora Gårdsjön fanns ingen given stig utan jag fick söka mig fram i obanad terräng. Ett härligt sätt att vandra även om jag ganska snart kommer just ...vilse. Åt vilket håll ska jag egentligen, frågar jag mig själv. Väderstrecken snurrar runt. Ibland kan det bli något väldigt bra när man kommer vilse; man får upptäcka något oväntat. Men när jag ganska snart stöter på stigar väljer jag att följa de största och bredaste och kommer rätt till slut. Min rimliga slutsats är att här har många fått förr.

Ni förstår nu säkert vilken poäng jag är ute efter. Går jag vilse i skogen är det en bättre ide att följa en väl upptrampad stig än en knappt urskiljbar stig. Men Jesus uppmanar oss att göra tvärtom. Gå in genom den trånga porten. Ty den port är vid och den väg är bred som leder till fördärvet, och det är många som går in genom den. Men den port är trång och den väg är smal som leder till livet, och det är få som finner den. Skulle jag följa Jesu instruktion när jag vandrat vilse i Kilsbergen skulle jag fortfarande inte kommit hem. Å andra sidan krävs det att jag avviker från majoriteten om jag ska följa Jesu väg till himlen.

Vad är det för sorts vägar och val Jesus pratar om? I vårt land har den politiska valrörelsen dragit igång. När man lyssnar på representanter för de stora partierna kan det ibland låta som om det fanns två vägar. Den breda vägen - som motståndarna står för och som leder till fördärvet - och den smala vägen - som det egna partiet står för och som leder till livet. Jag har nu föresatt mig att inför årets val läsa alla partiers partiprogram och valmanifest. Många dokument inför valet blir klara först mot slutet av denna månad men en del går att finna. Jag har startat med Miljöpartiet och Sverigedemokraterna, som enligt många är de partier som står längst ifrån varandra. Ändå är de överens på en hel del områden. Än tydligare blir likheterna när man jämför Socialdemokraternas och Moderaternas ambitioner. Alla vill t ex att skola och sjukvård ska få tillräckligt med resurser. Och det är väl inte så konstigt att olika partier på många områden har samma uppfattning om i vilken riktning Sverige ska styras. Men när man följer debatter, t ex i Nerikes allehanda, låter det på många politiker som om det fanns två vägar: motståndarnas breda väg som leder till missär, och den egna, smala vägen, den som leder till livet. Särskilt tydligt blir det i kommunalpolitiken. Man talar gärna illa om motståndarna men den överväldigande delen av kommunens budget är redan in-teknad på områden där man inte kan agera så olika. Skola, barnomsorg, äldreomsorg och liknande åter upp

merparten av pengarna oavsett vilket parti som styr. Det man bråkar om är oftast småpengar. Samma sorgliga smutskastande av motståndarna är även vanligt i kyrkopolitiken. Jag förnekar inte skillnaderna mellan hur olika partier vill uppnå det goda samhället men oftare borde likheterna erkännas. Tänk om man kunde uttrycka glädje över att ett annat parti driver en ide man själv bejakar istället för att klaga och göra ner människor.

Likadant är det ofta när religioner bråkar med varandra. En del kristna framställer muslimerna eller någon annan religion som sin motsats. Och likadant betar sig en del muslimer när de pratar om kristna. Man lyfter fram avarterna och det som inte fungerar hos sin motpart istället för att jämföra lika med lika och ge erkännande åt allt gott som sker hos de andra. För studerar man Islam finner man att de flesta står för någon form av folkhemsislam som står kristendomen väldigt nära: Guds förväntan på sitt folk är att man ska vara barmhärtig mot sämre lottade, ta ansvar för flyktingar, dela med sig av sina tillgångar, vara villig att förlåta, verka för fred, vara noga med sina böner, inte stjåla, döda eller begå äktenskapsbrott. Vara trogen mot den egna övertygelsen. Ja, likheterna är långt större än skillnaderna. Ändå framställer vi gärna andra som gående på den breda vägen och vi själva på den smala.

För att förstå vad Jesus åsyftade när han pratade om en smal väg och en bred behöver vi se sammanhanget. Han talar inte om sakfrågor - inte ens om religionstillhörighet - utan om attityd och livshållning. Stycket Lisbet läste kommer från slutet av Bergspredikan. I ett långt tal uppmanar han sina efterföljare att leva på ett visst vis: Allt vad ni vill att människorna skall göra för er det skall ni göra för dem, står det i meningen innan dagens predikotext. Lev bekymmerslöst och det kan du göra om du hela tiden delar dina bekymmer med Gud i ständig bön. Lägg inte så mycket kraft på att dra lycka och kontroll till dig själv utan ge Gud platsen som centrum i ditt liv. Ägna dig inte åt att döma andra men var observant på hur du själv betar dig och försök att förbättra dig. Förlåt andra och gör gott också mot dem som motarbetar dig.

Läs gärna själva i Matteus femte till sjunde kapitel. Den smala vägen handlar om bemötande och självbild. Det är därför det är så svårt och det är så få som väljer den vägen Jesus förordar. Det är så mycket lättare att mata motsättningarna än att tala och göra väl mot andra. Självhävdelsen är den breda vägen som vi oftast väljer. Allas våra liv kantas av misslyckanden på detta område. En av utmaningarna utifrån Jesu undervisning är att bevara respekten för en person som har motsatt åsikt. Jag kan driva en min åsikt i en specifik fråga utan att förhärliga min egen hållning och smutskasta motståndaren. Att inte vara så självsäker när det gäller den egna synen och så automatiskt förkastande av den andre. Något som alla som jobbar politiskt borde tänka på. Själv vet jag inte vilken politisk väg som i längden och för alla kommer att bygga det bästa samhället. I denna kyrka finns säkert just nu medkristna som röstar på alla partier. Jag överväger att välja det parti som talar väl om sina motståndare. Om något sådant finns. Jag hoppas jag slipper rösta blankt. Kan rösten på den som talar väl om sin motståndare vara den trånga porten som vi är kallade att gå genom och själva gestalta? En smal väg som mycket få politiska ledare valt. Allt vad ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem.